

Vragen

Jan Sitvast

Post mortem Hans Lodeizen

Dragen de dieren namen,
zwaaien ze ons gedag ?
Slingeren wij rond
aan een touw,
een onzichtbare staart
waarmee we door het leven gaan ?
O, we vallen omhoog
door het bladerdak
van de bomen
in de blauwe lucht.
Zie je, de dieren
daar beneden
zwaaien naar ons !

Af en toe regen

Voorover gebogen over zijn stuur
zwoegt de fietser
zwetend in zijn regenpak
tegen een nat gordijn.

Druppels op zijn brillenglazen
en plenzend door de plassen
voelt hij de eerste straaltjes
van zijn broekspijpen
glijden
in zijn schoenen.

Af en toe regen,
had het weerbericht gezegd.

Ach, wat zijn uw gaven schoon,
lieve god,
maar kan het ietsje minder zijn ?

Vragen

Wat is het verschil tussen een snuit
en een snoet ?

Maar wanneer heb je dan een toet ?
en wat heeft betoeteren daarmee
te maken ?

Of zijn dat heel verschillende zaken ?

Het leven is een hemel en soms
een hel,
niet altijd feestneuzen en toeters
maar ook iets daartussen

-een snottebel misschien ?

**Ode aan de waarheid,
nimmer bezeten
maar ozo dicht benaderd**

De waarheid is als een koe,
een herkauwend beest
met ogen die zo vochtig zijn
dat ze de hele wereld
er wel in verdrinken wil.
Waar is de laatste grashalm
om aan vast te klampen ?
Precies ! Opgevreten.

Wie is van hout?

Een oude stoel:
de zitting scheurt,
de sporten laten los.

Op zijn kant leunt hij
achterover in het stof.
Rondom gaapt
een lege vloer.

Eens een teken van nut,
nu een ding
om ogen aan te stoten.

Het breekt kapot
als je er op gaat zitten,
verraadt het contact
dat intiem had kunnen zijn.

Ook een stoel echter
bezeert zich aan een mens.
Krakend doet hij kond
van zijn pijn
en roept om wat
verloren ging
in een allerlaatste
omarming
voor hij valt.

Als een stoel valt
valt hij hard.
Hij is ook maar
van hout.

Celtic fields

Trek een vore
want de aarde ligt te wachten
als een maagd
die droomt van haar minnaar.

Word wakker
en begin te ploegen.
Ets een raster
in de vruchtbare grond.

Wentel je dan
in het slijk.
Begraaf er
je ogen en mond.

Hoor je nu
het kloppen van je hart,
zingt het bloed in je rond ?

Er zijn vleugels
die klapwieken op de wind
en het mompelen dragen
van een tijd die verstrikt.

De vore heb ik geslagen,
het eergetouw gebruikt.
Er zijn sporen in het land
die herinneren aan het ploegen
van mijn hand,

bedolven onder het zand.

Een witte steen

Ongemerkt glijdt ze voorbij,
de witte steen die er is
en altijd was.
Stil ligt ze tussen de bomen
in het gras
en lucht.

Haar bloot gezicht glinstert
in de regennacht
als gebed in de zachte grond
de druppels plenzen
op haar gesloten mond.

Stom en tijdloos
van voor de dageraad der tijden
toen rots nog rots was
en geen mens die haar sloeg.

Een groot bewustzijn is gestold
in het mineraal
zonder woorden van gesproken taal,
misschien alleen door de fluïst'rende wind
en het zand dat door haar zingt.

Deze kant keert de steen
haar dood gewicht,
dooradert haar silicium gedicht
met massa traag.

Kantelen is de vraag
maar waarheen ?